

Húsz év múlva - Egy valóságos rehabilitáció -

Wass Albert egyik könyvében egy szovjet tiszt átadja bölcsességét a székelly Mózsinak. Azt tanítja: ne akarj nagy lenni, maradj csak kicsi, akkor nem törődik veled senki. Ha nagy leszel, valakinek kell majd a helyed, ellenségeid lesznek, és annak nem lesz jó vége.

Az is előfordult azonban kis hazánkban, még „abban az időben”, hogy Isten valakit megáldott, Igét adott szájába, és ezzel nem kerülhette el a feltűnést. Feltűnt sokaknak, akik Isten szavára vágytak, és olya-

noknak is, akik szerették volna, ha inkább eltűnik. Tettek is érte, száműzték Debrecenből, és kijelölték új szolgálati helyét ott, ahol véleményük szerint nem annyira feltűnő. Fialat lelkészként nem tudom, hogyan éltem volna meg a jogtalanságokat, az értem szót emelők elmozdítását, családom elnehezített helyzetét. Mindazt, amit Berényi József szóbeli visszaemlékezéseiből és könyvéből megismerhettem. Amikor az ember évtizedeken át reménykedik, és a „rendszer-változás” „szabadságával” várja a jogi rendeződést, ám csupán egy félresikerült kvázi-rehabilitáló papírt birtokolhat.

Isten útjai mégis mások, gondolatai nem a mi gondolataink. Ma ugyanis egy sajátos ünnepségen vehetem részt, amelyben valahogyan megpillanthattam az élet Isten által szőtt anyagának visszaját. Szálakat, melyeket a Mindenható rendezett, csomózott, kötött össze. Az igel hirdetésre való felhatalmazás ugyanis nem

szűnt meg Debrecennel. És ma láttam: az áldás sem. Bojt, amit büntetésnek szántak, egy befogadó közösség volt. Igét fogadó, valamint hűséges is. Józsi bácsihoz, akit a bojtiak mai napig a Tiszteletes Úrnak mondanak. Nem felejtették el a ma már 92 esztendőes egykori lelképásztorukat. Utána jöttek húsz év múlva is köszönteni, köszönni, tiszteletük jelét átadni.

A dologban az is csodálatos, hogy létezik egy történelmileg határszélivé tett, levágott település, amelyben alig több mint félezer ember él. Ez a néhány száz tagot számláló maroknyi közösség azonban nem csak azt tartja fontosnak, hogy a jelenben a jövőnek építkezzen, hanem azt is, hogy kifejezze megbecsülését idősei iránt, megemlékezve és köszönetet mondva. Díjat alapítottak tehát, amelyet a polgármester asszony és a képviselő-testület ítél oda azoknak, akik fontosak a bojtiak számára.

Berényi Józsi bácsi, mint említettem, testileg már nem fiatal. Érthető okból nem tudta személyesen átvenni az elismerést, és elmondani azt, hogy ő mit kapott Bojton mindannyiunk Urától. Mít tehet ekkor egy közösség? Elküldi postán.

Vagy – ahogyan az történt – utazásra vállalkozik, és elhozza személyesen. Kisbusznyi küldöttség a sok otthon maradt nevében. Egymás szájából kivéve a szót sorolták azokat, akik szerettek volna jönni, de nem fértek be, vagy akik köszöntésüket küldik. Néhányan elmondják, nagyon izgatottak voltak az Utazás előtt. Nem könnyű ma már útra indulni. Józsi bácsiék egyébként átlagos méretű, most kicsiny sárospataki szobájában imádkoztak, igét hallgattak, beszélgettek, emlékeztek.

Emlékeztek egy olyan időre, amelynek hatása nem múlt el, sőt, sokakban örök. Jézus Krisztus által.

Kedves keresztyén olvasók! A ti munkátok nem hiábavaló az Úrban – mondja az Írás.

Isten áldja az övéit megbecsülni képes bojti közösséget és a Tiszteletes Urat.

Barnóczki Anita